

Vienos nuotraukos istorija: šviesūs likimai

Ši nuotrauka, daryta tūkstantis devyni šimtai keturiasdešimt septintaisiais metais balandžio šeštąją dieną Šarnelės kaime, - viena iš seniausių mūsų giminės atminimų. Prieš daugiau nei pusamžį septyni vaikai ir jų motina sustojo į bendrą nuotrauką tam, kad ateities kartoms paliktų savų dienų prisiminimą. Gedulingi žvilgsniai primena skaudžią valandą, kada mama Marcelė su mylimais vaikais išlydėjo į paskutinę gyvenimo kelionę mylimiausiąjį tėvelį Petrą. Kai paskui jį nukelias ir vaikai, tik nuotraukos ir seni pasakojimai primins tuo laikus bei kai kuriuos įvykius. Liūdesio kupinos akys, basos šeimos narių kojos mena itin sunkius, vargo ir neturto pokario laikus. Alkani, nusilpę, bet mylintys vienas kitą, jie buvo stipri bei vieninga šeima. Mama Marcelė, vaikų ir anūkų su pagarba vadinama „mamaliuku“, iš paskutiniųjų stengėsi išlaikyti visus mylimus devynis savo vaikus, nors po greitai laiko smiltėmis tirpstančio, bėgančio dvidešimtmečio juos gyventi savus gyvenimus turėjo palikti vienus. Vaikai išaugo stiprūs, geri, darbštūs, nuoširdūs ir draugiški, tačiau ne visi iš jų išliko iki šios dienos. Gyvieji esantys, jau nebe vaikai, su permainingomis emocijomis, juoku ir ašaromis prisimena savo vaikystę, jaunystę žaliame Žemaitijos Šarnelės kaime, medinėje trobelėje, kurioje visi sutilpdavo ir nei vienas nesiskundė vietos stoka. Šios Jucių šeimos kaimynystėje gyveno žinomas lietuvių rašytojas Vytautas Mačernis, kuris taip pat čia užaugo. Miške, surinkęs kaimo jaunimą jis skaitydavo savo kūrybos poeziją. Tačiau būdamas dar jaunas, bėgdamas nuo karo, buvo sužeistas kulkos skeveldros ir žuvo.

Nors Juciai gyveno ne itin turtingai, sako, kad buvo labai laimingi, nes turėjo vienas kitą ir jiems to iki pilno džiaugsmo pakako. O kokie pinigai gali atpirkti šeimos šilumą ir artimųjų meilę? Po šioje nuotraukoje įamžinto įvykio šeima po truputį ėmė kraustytis į Klaipėdos regioną, Priekulės miestelį,

Gečaičius. Patys pirmieji iškeliavo vyriausieji vaikai – Stasys, Bronislava ir Stanislova, o dvi jų seserys – Ona ir Aleksandra – norėjo stoti į laivyną ir plaukioti po jūrą (ją pamatyti, išsimaudyti buvo didžiausia jų gyvenimo svajonė, jos važiavo iš Šarnelės tam, kad pamatytų jūrą), tačiau joms netiko dirbti tokį darbą, o galbūt neatitiko reikalavimų, todėl ilgai nesvarsčiusios išvyko į Kauną ir įstojo į vienuolyną, mat visiškai nenorėjo šeimyninio gyvenimo, nors vyrų dėmesio sulaukdavo labai daug. Sesuo Aleksandra ten vis dar dirba, meldžiasi.

Vėliau vyriausieji su savimi į Gečaičius išsivežė šiek tiek jaunesnes seseris – Stanislavą ir Skolestę, o dar po kiek laiko ir mamą bei du jauniausiuosius – broliuką Petriuką ir mažiausiąją sesutę Genovaitę. Iš senojo kaimo ši didelė šeima išsikraustė spaudžiama baudžiamos, kolūkio darbų ir siaubingai didelių mokesčių, nors ir taip iš šios šeimos dvarininkai buvo atėmę tvartą, visus gyvulius, ariamus, dirbamus laukus ir daug kitų turėtų pastatų, laukų ir kito smulkaus turto. Beveik viską atidavę ir likę basi, vaikai nenorėjo palikti savo senos mamos dirbti kolūkio darbų, todėl septyneri su savo mylimąja mama Marcele apsigyveno Priekulėje, kur kelios seserys ir vienas brolis gyvena iki šios dienos, o kartais iš Kauno pasisvečiuoti traukiniu ar senu automobiliuku atvažiuoja ir sesuo Aleksandra, visų su meile vadinama Olyte.

Sunkios gyvenimo sąlygos išugdė nors ir šilto, ir šalto mačiusius, tačiau gerus, sąžiningus, mylinčius, draugiškus, darbščius žmones. Paprašyti jie mielai pasakoja savo šeimynos istoriją lyg savą pasaką.

Turime nuotraukas, o nuotraukos turi istorijas, kiekviena - skirtingas, savitas. Ši nuotraukos istorija mena senus laikus, kuriuos ne visi savu kailiu patyrė, o ateities kartos juos vaizduosis tik iš senų senų nuotraukų ir iš lūpų į lūpas perpasakojamų istorijų, kurias galbūt pamiršime, o tuomet jas užklos arba storas laiko dulkių sluoksnis, kurį galbūt kada nors nupūsime, arba keli metrai juodos, pilkos kaip ir senos nuotraukos žemės.

Klaipėdos „Versmės“ progimnazijos 6c klasės mokinė Aistė Buivydaite